

[Arne Bjerregaard]

vilje til at erkende de grundlæggende forudsætninger for en økonomisk politik, også med hensyn til dette forslag, og derfor må jeg nærmest opfatte de taler, som har lydt fra begge sider, om, at grunden til, at de ville prøve på at komme ind i dette ting, var, at de ville ind for at skabe forudsætninger for en ordentlig økonomisk politik, som det rene gas, som kun havde magtpolitisk formål.

Lad mig så sige om selve forslaget, at jeg kan jo nok ikke gøre ret meget indtryk på tinget, så det ændrer opfattelse eller i alt fald prøver på lidt mere i samarbejdets ånd at få en ordentlig start på denne samling; det nyter nok ikke noget. Men vores stilling er i alt fald klar. Vi ønsker på samarbejdets vilkår at være med til at fremme den bedst mulige lovgivning til gavn for de fleste mulige i dette land.

Men om selve lovforslaget må jeg sige, at efter afstemningen forleden og i dag er jeg nødt til at meddele, at vi ikke kan tage medansvar for lovforslaget, men vil undlade at stemme.

Flygaard (DR):

Retsforbundet havde gerne set en skærpeelse af det foreliggende lovforslag, jfr. vore afstemninger omkring ændringsforslagene, idet vi gerne vil pege på, at vi også havde ønsket et stop for udstykning af lejligheder efter 1966. Det er min opfattelse, at spørgsmålet om ekspropriation bliver trukket frem fra borgerlig side for at aflede fra det, der er sagens kerne, nemlig spørgsmålet om lovforslagets sociale problematik. Vi har behov for et forbud mod udstykning i ejerlejligheder, så længe vi har de urimelige forhold omkring parcelhusbeskatningen, så længe vi mangler en rimelig behandling af de almennyttige boligselskaber, og så længe vi mangler en renteskatteordning.

Jeg skal gentage, at retsforbundet vil stemme for lovforslaget her ved tredje behandling.

Christoffersen (V):

Om et øjeblik må man formode, at det meget omdiskuterede lovforslag bliver vedtaget. Så sidder statsministeren med et særligt problem – det skal jeg ikke fordybe mig i. Der er jo givet mange gode råd til statsmini-

steren om, hvordan han skal løse det problem.

Det giver mig anledning til at sige et par ord til statsministeren, at man nu afslutter arbejdet med de 5 midlertidige love, fordi det jo på en måde danner indgangen til en række forhandlinger, regeringen skal føre i de kommende uger med forskellige organisationer. Jeg har forstået, at så vender regeringen tilbage til folketinget med forslag om en langsigtet økonomisk politik. Det ser vi naturligvis alle sammen frem til med forventning, med interesse. Regeringen blev dannet uden en fast aftale. Statsministeren holdt sin åbningstale uden at oplyse, hvad der var indholdet i den langsigtede politik. Regeringen får nu sin tænkepause. Jeg tror, man med god ret kan sige, at folketinget giver regeringen fair play, måske endda mere end det, for den midlertidige lovgivning gennemføres også med et skiftende flertal.

Selv om regeringen altså ikke har ønsket nogen vejledning fra folketingets side, var det måske alligevel nyttigt at sige et par ord til statsministeren, inden forhandlingerne med organisationerne begynder, og inden regeringen begynder at lægge sig fast på, hvad den vil møde op med her i folketinget. Jeg har tre bemærkninger, jeg synes der er grund til at gøre.

Den første skal være, at det er klart, at det, regeringen kommer med, nødvendigvis må blive bedømt som en helhed og i sin helhed. Hvad regeringen kommer med vedrørende indkomstudvikling, omkostningsudvikling, skattepolitik, eventuelle tanker om påbegyndelse af obligatorisk udbyttedeling, ØD, den udgiftspolitik, regeringen lægger op til, det må naturligvis, sådan som det er forløbet, blive betragtet som et hele. Jeg har forstået, at det gør regeringen også selv.

Den næste bemærkning, der kan være grund til at komme med, er, at hvad der gennemføres som følge af regeringens initiativer og forhåbentlige initiativer, det har vi forstået skal være noget, som skal anlægge et perspektiv. Men det er lige så klart, at uanset hvad det er, regeringen kommer med, og uanset hvilket flertal der bærer det igennem til sidst, vil det ikke være tilstrækkeligt, for så vil den situation, der dermed er tilvejebragt, ustandselig skulle følges op og konsolideres. Derfor var der nok grund til at sige til statsministeren, at det, regeringen har brug